

Евангелско четиво и проповед на Неделя на преподобни Йоан Лествичник

Марк 9:17-31

Един от народа отговори и рече: Учителю, доведох при Тебе сина си, хванат от ням дух. Дето и да го прехване, тръшка го, и той се запеня, и скърца със зъби, и се вцепенява. Говорих на учениците Ти да го изгонят, ала не можах.

Иисус му отговори и рече: О, роде неверен, докога ще бъда с вас? Докога ще ви търпя? Доведете го при Мене!

И доведоха го при Него. Щом бесният Го видя, духът го стресе, той падна на земята и се валяше запенен.

И попита Иисус баща му: Колко време има, откак му става това? Той отговори: От детинство, и много пъти духът го хвърляше и в огън, и във вода, за да го погуби. Но, ако можеш нещо, смили се над нас и ни помогни.

Иисус му рече: Ако можеш да повярваш, всичко е възможно за вярващия.

И веднага бащата на момчето викна и със сълзи казваше: Вярвам. Господи! Помогни на неверието ми. А Иисус, като видя, че се стича народ, запрети на нечистия дух и му рече: Дух неми и глухи, Аз ти заповядвам: излез из него, и не влизай вече в него! И духът, като изкрещя и го стресе силно, излезе, а момчето стана като мъртво, та мнозина казваха, че то е умряло. Но Иисус, като го хвана за ръка, изправи го, и то стана.

И като влезе Иисус в една къща, учениците Му Го попитаха насаме: Защо не можахме ние да го изгоним?

Отговори им: Тоя род с нищо не може да излезе, освен с молитва и пост.

Като излязоха оттам, минуваха през Галилея, и Той не искаше някой да узнае. Защото учеше учениците Си и им казваше, че Син Човечески ще бъде предаден в човешки ръце, и на третия ден след убиването ще възкръсне.

Братя и сестри,

Днешното литургийно свето евангелие ни разказва за великото чудо, сторено от Господ Иисус Христос, изцелил тежко болен бесноват младеж. Бащата със сълзи изповядва вярата си във всемогъщата Божия сила с думите: „Вярвам, Господи, помогни на неверието ми“. Запитан после от апостолите, защо те не успели да изцелят бесноватия, Христос отговаря: „Тоя род с нищо не може да излезе освен с молитва и пост.“

Ето – сега сме в благодатните дни на молитвата и поста. Сега сме във времето на Великия пост. По Божие допущение това е период на изпитания за

нас и целия свят, остарял в грехове. Свидетели и участници сме на мор, на поразата, напомняща чумата от последните времена.

Кого имаме за защита?

При Кого да прибегнем?

Кому се уповаваме?

Не ли на Онзи, Който сътвори небето и земята? Не ли на Промислителя и на Спасителя? Не ли на Онзи, Който обеща, че ще е с нас до свършека на света? Не ли на Христос, Който ни посочи онова, което е възможност за спасение – нашия човешки дял – поста и молитвата.

Потресени сме, ужасени сме, страхуваме се за нашите близки, скърбим за хилядите покойници – ето колко поводи има да преклоним коленете на сърцата си пред Сърцеведеца Бога, знаейки, че и едно врабче не пада от стрехата без Божията воля.

Защото ние живяхме самодоволни. Всеки ден слушахме и гледахме за земетръси, пожари и войни, а ето невидимият враг е пред нашата врата. Нашата илюзия, че сме подредили, предвидили, планирали собствения си свят, в един миг се разруши.

Нека скърбите на днешния ден да дадат тласък на духовния ни живот. Нека да усилим молитвата, нека да се съсредоточим върху живота си – дали сме принесли покаяние, дали сме простили на всички, дали сме постъпвали правилно.

Нека да дадем на Господа нашите съкрушени и смирени сърца, да Му дадем най-разтърсващия пост, далеч от всеки комфорт и самодоволство, далеч от безгрижие и нерадение.

А Господ, Който е Всевиждащ, ще устрои нашето спасение. Нему слава, чест и величие во веки веков!

Да не забравяме молитвите към Майката Божия – нашата най-силна застъпница и ходатайка, да не занемаряваме четеното на Новия Завет и житията за сметка на сериали и пазаруване в интернет.

Защото „през много скърби се влиза в Царството Божие“. Да не позволяваме на светското и самодоволно мислене да пречи на духовния ни път. Защото иначе нищо не може да ни спаси – говоря за подготовката за вечния живот. Да не занемаряваме точно тази важна подготовка, за която като християни сме призвани. И да се издигнем високо с двете крила на душата – поста и молитвата, като не спираме да казваме: „Помилвай ни, Боже, помилвай ни!“

2020 г.